

Rukouksesta

Tulevana sunnuntaina vietetään rukoussunnuntaita. Rukous on aihe josta ei voi ehkä puhua liikaa. Rukous on asia, jota kukaan ei voi meiltä viedä. Tällä viikolla lauloimme lasten kanssa toimintaillassa laulua, jonka kertosäkeessä sanotaan:

"Rukous on silta, luokse Jumalan. Rukous on polku, luokse auttajan. Rukous on lintu, joka lentää taivaaseen. Rukous tuo rauhan sydämeen."

Kunpa muistaisin nämä neljä asiaa useammin ja toisin asiani Jumalan luokse. Kävelisin siltaa, jonka toisessa päässä Jumala odottaa syli avoinna armahtamaan jokaisen sitä pyytävän. Astuisin polulle, joka toisi avun isoimpaankin vaivaan. Antaisin iloisina hetkinä rukouksen lentää kuin lintu naurusta rakennetuin siivin ja antaisin sen tuoda paluupostina rauhan, joka ylittää kaiken ymmärryksen. Jos muistaisi nämä asiat, voisinko useammin ottaa Jumalan kanssa oleskelun, siis rukouksen, mukaan jokaiseen arkiseen ja kiireiseenkin hetkeen. Luulen, että tämä on asia, jossa meistä kukaan ei tule koskaan valmiiksi, mutta ehkäpä sekin on aihe, jonka voi liittää omaan rukoukseensa.

*Hartaasti minä odotin Herraa,
ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli huutoni.*

*Hän veti minut ylös syvästä kuopasta,
upottavasta liejusta.*

*Hän nosti minut kalliolle,
antoi lujan pohjan askelteneni alle.*

*Hän antoi suuhuni uuden virren,
kiitoslaulun Jumalamme ylistykseksi*

Ps. 40.2-4

Sanna Heinineva